

SAYI 4

KALSEDON FANZİN

MART 2025

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Zihnimde Bağdaş Kuruyorum Düştü Başım

Bacak bacak üstüne attım, üstteki ayağım istemsiz sallanıyor. Arada bir başımı kaldırıp ağrımının sebebiyle göz göze gelmem gerekiyor. Konuşmaya başladığından beri alçalıp yükselen, duygu yüklenip boşalan sesin anlamlı ifadeler oluşturmasını beklerken fark ettim ki söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamışım. Arada bir kaldırdığım bakışlarımla gördüğüm kadarıyla anlamamı gerektirecek bir şey anlatmıyor olmalı. Dinlediğimi farz etmesi bile onun için yeterli. Neyse ki sorularla bu farkındasızlık halimi sorgulama gafletine düşmüyor da başımı eğip bağdaş kurabiliyorum.

İkili ilişkilerdeki bu angarya sohbetlere pek bir uzaklaştım. Detaylar eskiden ne de hoşuma giderdi. Şimdilerde karşımdakinin konuşulmaya değer, kendinden büyük bir bütünün parçası olduğu bir konu üzerine konuşmasını sabırsızca bekliyorum. Sabırsızca, çünkü anlatan için sabırla dinleyen, kaçmayan bir av gibidir. Lafa girmeye çalışmalı, konuya bir anda dalıp kontrolü ele almalı ve sohbeti farkında veya olmayarak manipüle etmelisin; ama sakın ola rolden çıkma. Çıkma ki oyun devam etsin.

Kaldırdım başımı baktım. Onu hala dinlemediğimin farkında fakat o da içten içe, “Oyun devam etmeli,” diyor... olmalı. Sırf bu ön sevişme ve yastık sohbetleri yüzünden bireycilikten uzaklaşıp toplumcu olacağım, diye endişe halindeyim ki korkularım genelde gerçekleşir. Toplulukta, kamuoyu önünde insanlar rastgele cümleler sarf etmezler, seçip biçip öyle girerler konuya. Orada da insanlar bilenleri değil de iyi konuşanları dinlerler ve ona o sözleri söyletenleri merak etmezler ya, neyse. Lidersiz topluluklar da apayrı bir korkunç. Halbuki bir lider olsa, hem bilgiye hem de eylem gücüne sahip olsa ne muhteşem olurdu, değil mi? Değil. Marcus Aurelius... Neyse. Kime diyorum ki, fırsatını bulsam dinlemeyen birine ben de anlatırdım bunları, zorla, sanki.

Gözlemlerim şu an dahil olduğum sohbetlerle sınırlı olsaydı ben de karşımdaki gibi olurdu, eminim. Geçenlerde biri bana mektup yazmış. Çocukluğumdan hortlayıp gelen bu gelenek nasıl bir iletişim halinde olmam gerektiğini, nedenini hatırlattı bana. Yoksa kendime yüklenip duracaktım bir süre daha.

“Kalkalım mı?” diye sordu karşımdaki ve başımın ağrısı geçiverdi. Bir an için onu büyüsünü tamamlamış bir şamana benzettim. Anlamadığım sözlerinin benliğimde nasıl bir etkiye sebep olacağını merak ettim. Beni, keyfimi ve kahyasını alakadar eden konulardaki işkenceye varan zihinsel mücadelelerime engel olursa mesela, hiç durmam eski dinlere dönerim. Böbürlenmem arttıkça laflarım büyüyor, yutamam da artık bunları. Ayrıca neden bu kadar “Neyse” kullanıyorum bu aralar, Pollyannacılık mı oynuyorum bir başıma?

Kurduğum bağdaşı çözdüm. Pek bir uyumuş zihnimin kıvrımları.

“Arada bir yapalım böyle, iyi geldi.”

Mübin Küçükoğlu

Karda Ayak İzleri Bırakarak Yürüyordu

Akşam saatleriydi. Etraf boştu. İnsanlar soğuktan dolayı evlerine kapanmışlardı. Ali, sokak köpeklerinin seslerini iştirerek yürüyordu. Soğuktan donmak üzereydi. Bu yüzden adımlarını hızlandırdı. Gideceği evin kapısına vardığında soğuktan buz kesilmiş elleriyle kapıya vurdu. Bir süre titreyerek bekledikten sonra kapı açıldı. Eski dostu kaptan Yusuf, Ali'nin tam karşısında duruyordu. Kaptan Yusuf, "Vay kardeşim benim hoş geldin!" diyerek kollarını iki yana açtı. Ali, önce gülümsedi. Ardından bir adım atarak kapının eşiğine geldi. Arkadaşının kollarına atladı ve "hoş buldum." dedi. İki eski dost kocaman sarıldılar. O kadar sıkı sarıldılar ki bu zamana kadarki bütün sarılmalara bedeldi. Yusuf, Ali'nin sırtını sıvazlayıp "Haydi içeri geçelim." dedi. Ali, lafı ikiletmeden içeri geçti. Kanepelerden birine oturdu. Yusuf da tam karşısına oturdu. Ali, gözleriyle etrafı süzmeye başladı. Ev iki odadan oluşuyordu. Salon oldukça küçüktü. Eski bir ev olduğu da hemen anlaşıyordu. Kaptan Yusuf, "Eee anlat bakalım seni hangi rüzgar attı buraya? Telefonla arayıp gelmek istediğini söyleyince epey şaşırdım." Dedi. Ali, gözlerini yere indirdi. "Geçen eski fotoğraflara bakıyordum. Seninle olan fotoğraflara denk geldim. Özlediğimi fark ettim. Gelip ziyaret etmek istedim bir de geçenlerde ortak dostumuzla görüştüm. Veysel var ya onunla. O dedi ki Yusuf kaptanlığı bırakmış. Öyle değince sebebini merak ettim." Diye yanıt verdi. Ali bunları hep gözleri yerdeyken söylemişti. Lafı bitince gözlerini yerden kaldırdı. Yusuf'un yüzüne baktı. Yusuf, arkadaşını büyük bir dikkatle dinlemişti. Önce yutkundu. Ardından, "ben de seni çok özledim. İyi ki geldin. Görüşmeyeli gerçekten uzun zaman oldu." Dedi. Bir süre sustu. Tam karşısında duran pencereye doğru uzun uzun baktı ve tekrar konuşmaya başladı. "Evet kaptanlığı bıraktım. İki yıl oldu. Sebebi de sağlık sorunlarım." Ali, gözlerini kocaman açtı. "Sağlık sorunların mı?" diye sordu. Kaptan Yusuf detay vermek istemiyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi. "Aç mısın?" diye sordu. Ali karnının tok olduğunu söyledi. Bunu duyan Yusuf "En azından çay içelim." Diyerek ayağa kalktı ve mutfığa gitti. Güzelce çay demledi. İki arkadaş çay içip eskilerden, yenilerden sohbet ettiler. Saatin geç olduğunu fark edince de Ali'ye bir yatak hazırlayıp uyudular. Ali ertesi sabah üstünden bütün yorgunluğunu atarak uyandı. Önce dışarı baktı. Lapa lapa kar yağıyordu. Ali, elini yüzünü yıkamak için banyoya gitti. Güzelce elini yüzünü yıkadıktan sonra içeri geçti. O sırada kapı çaldı. Genç adam, sabah sabah kim geldi diye düşünerek kapıyı açmaya gitti. Polisler gelmişti. Ali çok şaşkıındı. Merakla, "kime bakmıştınız memur bey?" diye sordu. "Bir ihbar aldık. Burada biri bıçaklanmış." diye cevap verdi polis. Ali şaşırarak, "bir yanlışınız var herhalde. Biz evde iki kişiyiz. Gördüğünüz gibi ben sapasağlamım. Arkadaşım da hala uyuyor." Polis ciddiyetini bozmadan, "arkadaşınızı görebilir miyiz?" diye sordu. Ali kafasını salladıktan sonra içeri Yusuf'un yanına gitti. Odaya girdiğinde gözlerine inanamıyordu. Yusuf yerde kanlar içinde yatıyordu. Bu nasıl olmuştu kim yapmıştı ne zaman ve neden yapmıştı. Ali olduğu yerde kalakaldı. Vücudu buz kesilmiş, dili tutulmuştu. Gözlerini kırpmadan dostuna bakıyordu. Birkaç dakika sonra polisler içeri daldı. Önce Yusuf'un ölüp ölmediğini kontrol ettiler. Zavallı adam ölmüştü. Ardından Ali'yi şüpheli olduğu için

karakola götürdüler. Ali hem çok üzgün hem de çok şaşkıındı. Bütün bunlara inanamıyordu. Evde yapılan arama çalışmalarında Yusuf'un öldürüldüğü bıçak Ali'nin kaldığı odadan çıktığı için genç adam suçlu bulunmuş ve tutuklanmıştı. Ali o günden beri hiç konuşmuyordu. Yaşadığı acı ve korku onu dilsiz yapmıştı. Günler sonra Ali ve Yusuf'un ortak dostu Veysel, Ali'yi ziyarete geldi. Önce arkadaşının halini hatrını sordu. Sonra da tüm bunların nasıl olduğunu sordu. Ali bildiği her şeyi anlattı. Ali, bıçağın kendi kaldığı odadan çıktığını söylemediği halde, Veysel, bunu bildiğini belli etmişti. Ali orada cinayeti işleyen kişinin Veysel olduğunu anladı ama elinde bir kanıt olmadığı için bir şey yapamadı ve suçsuz yere hapis yattı.

Sena Nur Uslu

Metastaz; geldiler

yusuf'u anlamak şöyle dursun
biz kibrit yakardık cesetler yağmalanırdı düşlerimizde
şubat bombalar taşırdı çocukların beşiğine
bir şehir savaştan düşerdi biz dudağımızda uçuk çıktı sanırdık
bir tek küsüratı kalmıştı hayatlarımızın elimizde
onu da ancak burjuvanın kadrajına yuvarlardık

sonra kanı hatırladı çocukların ninnileri
kalemimin ucu hiçkırıkları
şekerlerine fısıldadı werther başarısız intihar girişimlerini
beliriverdi her apartman girişinde her bacanın dumanında ve neoklasik ölüm
sancılarında bir müteahhit ayak izi
yazıyordu ki duvarlarında güneye inmenin, bina inşa etmenin ve mezar çiçeklerinin
depremden hemen sonradır en güzel mevsimi

üşüdükçe düşlere sığınmamız, göğsümüze cehennem nefesi üflediğinizdendir
bundandır ateşe düşmanlığımız
öyleyse bir ruh yaratmanın ne kadar kibirdendir
böyle buyur zerdüşttuttuğumuz yasın dumanı tütündendir

intiharlar büyürken şehrin deniz görmeyen teraslarında
durma oy, ey benim ellerini ovuşturan haksızlığım. gözlerim içinse heybendeki çay
kaşıkları
bilirim sokağın sonunda, bilirim şu an kapımda bilirim kopmuş takvim yapraklarında
çatık kaş ve modernist ebabillerle karşılaşılır isyan adındaki proleter dualarım
nasıl karşı koyabilirim ki vergiden kaçırdığım üç kuruşluk aklımla

alıp da karşısına izlettirdi mahvolmuşluğumuzu
ne bir karşılığı vardı elimizde ne de allah böyle buyurmuştu olanlara
dudağının günaha değdiği yerdeydi korkusu evet diyordu bu 23. Yaşım
reddedilmeye değirdi sebeplerinin ölçüsü
ancak kınından çıkmıştı uzun adamın namlusu
ama yine de sayıklıyordu, k- k- korkmuyorum

yani allahım ellerimde ne vardı da gizledin benden bildiklerini
sadece dilime değdi diye mi
eğik boyun ve titrek yoksunlukla yürünülen bu yolda
susunluğumuzun hiç de yabancı karşılanmadığı
ah uzatsam ya şu yorgun vücudumu tabut taşıyıcılarının geniş omuzlarına

şimdi dünyanın bu hali
yani güldürmek elindeymiş ya hani camın buğusunu
yani damlamak da ne bileyim işte bir cumhuriyet evinin saçaklarından
alıp götürür mü ki günahlarımı dünyaya yakışmayan dudaklarımdan
sonra parkam pis yağmur kokulu hayır, değil üzerine devrim suçu bulaşmışlardan
sadece koklamak bir gülü, hakkı elinden alınmış
sonra geçip de karşısına bir İstanbul gibi yalın ayak
tutunup da kalkmış ayağa alnındaki çizgisinden
donu düşük düşlerimizin ayağına ağular değdiği yerde
yani 8-12 vardiyasında, yani bayat bir ekmeğin bedeninde
her anne biraz çocuk her çocuk İstanbuldan büyüktür
bu şehrin güneyi, bu şehrin güneyi, bu şehrin güneyi
anarşizmin bağ bozumu

çok fazlaydılar dost değildiler yaklaşık 1 kişiydiler
geldiler.

Eren Dertli

Toprağa Teğet Birkaç Pazarlık

bitmez sürgünlerdeki insanlar
tanırım
tanımam
aşıma uğramış zamanlarda, birinde veya diğerinde
gördüğümü sandığım birkaç göz
birkaç dudak sıcaklığına eminim
ve birkaç saç teli ellerimin gezindiği daha önce
şimdi hiçbirini yok, neredeler
yıllar verin bana yarına yetiştiremem
istekleri ne çok bencil dünyanın
sırtımıza atıp atıp
atıp atıp kaçıyor ne zaman görsem
bir ev istedim karşılığında senden
yaşan-a-mayan hayatlara telafi say
kaderlerimizin çoktan yazılmış olduğu söylenir

—ben neyin dublörüyüm bu oyunda—

birkaç saat daha güneş doğmasın öyleyse
bunca umutla kaderime alışamam
yılların yazısını alnımdan ellerimle çıkaramam
sonunda yine susmuyorlar
başında hep konuşurlar
bakışlarına kış gelmiş
öyle diyorlar

—ben yazı hiç görmemişim—

sessizliğimden, bilmiyorlar
bir ev diyorduk, bin ev yükünden hallice yazgıma
armağan olsun ki gün görmemişler utansın gün göstermiyor oluşlarına
insanlar ve insanlığından utananlar
zamanın aşımında ellerimden başlayan yaralar
bunca kirlenmişliğe yıllar olmadan veda edemem
izin verin, yarına yetiştiremem
isteklerin ne çok, al neyim varsa dünya
bir ev; içi sıcak, dışı güzel
bir de omuz emanet etmeye gözyaşlarımı
gözüm fazlasında değil senin gibi
bunlar bir ömür yeter
binlerce çiçek ekeceğim bahçeme, rengarenk

öyle sanıyordum henüz yürümeye yeni başlamışken
oysa bunca yıl ne kadar ağır yükler biriktirmişiz
bacaklarım şimdi birbirine dolanıyor bir yerden diğerine giderken
yaşırken beton döküyorlar sanki üstüme
sıkıştığım la kalıyorum
—kalakalmaya alışığım—
geçip geçip
ezip ezip gidiyorlar
kimseler anlamıyor kimsesizliği
ölmeden yaşamak istiyorum
biz seninle anlaşalım, bir iki insan içinde
bir çay ocaktaki demlikte...
ne koşmaya halim var ne susmaya
her biri
senin bu hallerinden
her biri
birbirinden beter

Deniz Yılmaz

Aynı Hikaye

Neden bana benziyorsun?
Pıtıraklı sesin...
Ellerin, nereye tutunacağını bilmiyor
Örselenmişsin
Yine de nasıl güzel bakıyorsun, nasıl?
Benim gibi değil gözlerin
Ben bilmiyorum sevmeyi
Şaşkın suskunluğumdan başka bir şeyim yok.
Kanatlanmak istiyorsun
Sev diyorum
Biliyorum,
Sen de bilmiyorsun

F.A.Z

Aynadaki Yabancı

Yedi ay önceydi. Dışarıda yağan karın ilhamını insanların yavaşlığından aldığı bir kış akşamı gitmiştim oraya. Soldan ilk üç ışığı yanıyordu. Spot kırıklarından okunduğu kadarıyla Dr. Parsons ismini seçebiliyordum. Alalade bu yerden içeri girince raflarla süslenmiş loş odadaki gri gömleklili adamla karşılaştım. Randevuyu ne zaman almıştım, hatırlamıyorum ancak önerilen psikiyatrin daha "grand tuvalet", daha ithal ve biraz da kendini beğenmiş olmasını beklerdim.

Elini uzattı, sıktım. Avucunun içi terliydi. İsmi kırık spotla belirttiğinden söyleme ihtiyacı duymadı. "Adım Nicolas, Mimarlık Fakültesinden yeni mezun oldum," diye kendimi tanıttım. Oralı değildi. Yüzüme bakmadan kalemiyle oynuyor, kulaklarını beni dinlemeye zorluyordu. Onunla konuşmaya can atıyordum. Fransız tipi bir gözlük ve iki yana uzanan yağlı saçları ile babamı çok andırıyordu. Konuşurken gözümün yorulmayacağı birisi. İnsan bu şartlar altında fazla bir şey istemiyor.

Kalemi elinden bırakırken, "Viski?" diyerek çekmecenin altındaki şeyi uzattı. Geri çevirmedim. Hiç soru sormadan iki bardağa da birer buz koydu. Gerçekten de, "Varsa bir adet rica ederim," diyecektim. Parmaklarını kontrol edemiyordu. Piyano çalmak ya da cinayet işlemek için pek uygun olan parmaklarıyla kalemi tekrar eline aldı:

- Geceleri uyumadan önce neyi düşünüyorsunuz?
- Her zamanki şeyleri: İş, Saat, Alarm, Randevularım...
- Ben üst komşumun eve kimi attığını merak ediyorum.

Bana kalırsa, hemcinslerimin en deli olanları, psikiyatlardır. Öyle değilse bile bu adam, tepeden tırnağa çatlıktı ve sohbeti güzelleştiren şeylerden biri buydu. Komşusunun ve önceki hastalarının dedikodusu bittikten sonra, hastaları ile yatmak için psikolojik manipülasyonlara başvurduğunu itiraf etti. Sıkı bir Freud hayranıydı. Ona, titrek dudaklarının arasından çıkan keskin bir sıfatla "Baba" diyordu. Korku dolu bakışlarla babasının tahakkümüne boyun eğen bir çocuk gibi, Baba...

-
- Yalnızlık, kendimde içselleştirdiğim bir şey. Artık misafirim değil. Sanki, sanki ben...
 - Ev sahibisin?
 - Evet, ev sahibi. Artık ev sahibi gibiyim.

Ona dertlerimden söz ettikçe, yalnızlık ve varoluştan açılan konu, insan huzursuzluğunun çocukluktaki sirayeti ile devam etti. Çocuk sahibi olmak için lisansa sahip olunması gerektiğini iddia ettim. Konuşmasına ara vererek iki defa süzdü beni. Suratında, borcunu içerde bırakmış bir adamın buruşuk ifadesi vardı.

- ...
- Aslına bakılırsa her şey; istenmediğim, ait olmadığım bir yere çivilenmemle başladı
 - Çivi mi?
 - Yani böyle saplanmış gibi. Takılı kalmak, ayrılamamak.
 - Kim çaktı peki?
 - Anlamadım?
 - Çivi diyorum, kim çaktı?

Kitaplarını sol omzunun arkasındaki duvara, raf sayesinde sıkıştırmıştı. Boy ve ciltlerine dikkat etmiyordu. Takıntım tetiklendi ve dişlerim kamaştı. Oraya bakmamaya çalıştım.

Gözlerinin altındaki çizgiler belirgindi. Hayır, yaşlı değildi. Okuduğu kitaplara göre genç de sayılmazdı. Gömleğinin üstündeki ütü izleri, özensiz ve acele sabahlarından ipuçları taşıyordu. Gerindi ve arkaya yaslandı. Kalemin mürekkebi eline bulaşmıştı. Elini pantolonuna silerken;

"Biliyor musun, hastalarım hasta olduğumu bilmiyorlar."

Lafına devam edecek gibiyken birden sustu. Ceplerini yokladı. Masanın altına doğru eğildi. Görece ince, tozlanmış, pembe kapaklı bir kitap çıkardı. "Varoluş senfonisi". Kendi yazıyordu. Daha tamamlanmamış olduğunu itiraf ederek matbaacıyı nasıl ikna ettiğinden bahsetti.

- Başka kitaplarınız da var mı?

- Vardı, hepsini yakacak yaptım.

- Neden peki?

- Soğukta parmaklarım yazamıyordu.

Sandalyeden kalktı, plağa Hardy'den bir parça koydu. Tekrar masaya döndü ve dirseklerini çadır yaparak hüngür hüngür ağladı. "Kışın gelirdi," dedi sessizce. Sadece kışın...

Usulca pencereden dışarı baktı. Kafasını indirdi. Tekrar bakacak gibi oldu, vazgeçti.

- Ay tepeye varmadan geri giderdi.

- Özlüyor musun onu?

Cevap vermedi.

Bir müddet sessizliğin ardından başını çevirdi, Freud'a baktı. Çekmecenin küçük bölümünden bir kâğıt çıkardı. Bir şeyler yazmaya başladı. Oyuncağından sıkılmış şımarık çocuklara benziyordu. Keyfini yerine getirmek için edebiyattan söz açtım...

- Dostoyevski okumuş muydunuz?

- Hiç fırsatım olmadı.

- Yazık olmuş, Suç ve Ceza'yı çok severim.

- Raskolnikov'u tanırım.

- Ama hani okumamış-

- Anlamadım?

- Okumamıştım dediniz.

- Evet. Hiç fırsatım olmadı...

Rus edebiyatını tersyüz ettikten sonra filmlere geçtim. Ulus şaşmadan Stalker'a geldi konu;

"Sahi, o kapıyı neden açmadılar dersin? "

Dizleri titremeye başladı. "Hatıralar," dedi sessizce. "2 şeyi öldürmek lazım: Zamanı ve belirsizliği."

- Bu, son görüşmem olabilir.

- Nasıl yani, bırakıyor musunuz?

- Ben bırakmıyorum, o gidiyor.

- Yazmayın o vakit.

- Yazmazsam burda kalır. O zaman bırakmış olurum.

İstifa mektubunu gözlerimin önünde yazdı. Sanki beni bekliyordu. Çok sevmiştii aslında. Çok sevmiştii işini, odasını, kitaplarını, hayatı...

Ölecek kadar çok. Şimdi ölmek istemiyordu. Hayattan alacakları vardı.

Çantasını çıkardı. Mektubu içine koyarken gözlerime baktı. Yedi ay, diyorum. O bakışlar tam yedi yıl aklımda kalacak. Kalkıp kapıya kadar yürüdü. Kolu aşağı indirirken arkasına döndü. Karlar arasına karışmadan şunları söyledi:

" Ben deli değilim. İnsanlar da değiller. Bizim hazin yazgımız, insan olduğumuzu unutturan bu saçmalığın ortasına, hayat denen şeyi koyup yuvarlamaya çalışmaktı. Sevgi ve utanç Tanrıdandır. Geri kalan her şeyi biz yarattık. Seni yazdıklarımda yaşatacağım. Belki sen de beni hatırlarsın. Tanrı bizi, arzu ettiklerimizden korusun."

Kapıyı kapattı. Hızla çarpan rüzgârı masanın üstünde arkası dönük olan büro levhasını yere düşürdü. Eğilip aldığımda güneş pencereden içeri sızıyordu. Kendime çevirdim ve okudum;

"Doktor Nicolas Yefimic"

Sandalyenin üstünde oturuyordum. Viskimden son yudumu alırken pembe kapaklı kitabın yere düştüğünü fark ettim. Özenle tutup çantama attım. Mimarlık fakültesinin yokuşuna doğru yol alırken, kırık spot lambasının ışığı önüme vuruyordu...

Kayra Özdemir

Yason'da

Ellerim kuru, yüreğim sıcaktı
Sabah saat dokuza doğru sekiz
Bir arabada dört kişi
Üç er, bir hatun
Yüzüne yüzümü sürmeye 143 kilometre yol

Ellerimde yaralar, yüreğimde sen vardın
Sabah saat ona doğru dokuz
Bir müzede dört kişi
Üç er, bir hatun
Hititliler, Romalılar, kafatasları
Son beş bin yılı yeşertmeye 136 kilometre yol

Gözlerim buğulu ve kısık; omuzlarım düşüktü
Sabah saat on ikiye doğru on bir
Bir konakta dört kişi
Üç er, bir hatun
Bahçede bir kuyu
Kuyunun kuzeyinde bir tek mezar
Son diriye de gömmeye 48 kilometre yol

Ağzımda bir dal sigara, kulaklarım kırmızıydı
Öğleden sonra saat bire doğru on iki
Bir manastır önünde üç insan
Üç er, üçü de önündeki manzaradan perişan
Azizim, Helena'dan bir haber var mı?
Ne kadar kutsal varsa yok saymaya 23 kilometre yol

Bacaklarım kaskatı, midem telaşlıydı
Öğleden sonra saat ikiye doğru bir
Bir köftecide dört insan
Üç er, bir hatun
Bir kilo köfte, iki tabak salata, bol nar ekşisi, biraz da ayran
Ekmeğini şarabıyla ıslatanları selamlamaya 21 kilometre yol

Tenim biraz solgun, cesaretim yerindeydi
Öğleden sonra saat üçe doğru iki
Bir köy evinde dört insan
Üç er, bir hatun
Elleri öpülecek büyükler, bahçede varlıkları noksan tavuklar
Sıcak soba, Türk kahvesi, kahkahalar

Nereye saklanacağını önceden planlamış bir muhabbet kuşu
Yanı başımda boynumdan söküp attığım yıllanmış yular
İntiharı kararlaştırmamıza 20 kilometre yol

Bedenim topyekûn karşında, dilim hezeyanlar içindeydi
Öğleden sonra dörde doğru üç
Bir kilisede dört insan
Üç er, bir hatun
Bir er dizleri üstünde, ikisi sütunlarına hayran
Hatun kişi bakışlarıyla yeniden örüyor duvarlarını en baştan
Biraz ötede çirkin beyaz bir deniz feneri
Kapının üzerine yerleştirilmiş vitrayda bir mor çiçek
Gövdemin üstünde taştan bir kubbe
Dört yanımlı sarabil diye ayak sürüdüm 143 kilometre

Can Kalender

Aşkın Gözü Kördür - Bartu Özkaya

İlahi Dramedyaya

Aşk, dramın komedyasıdır çoğunlukla. Dramedyya diyorum ben buna. Bazı seçilmişler için tanrı bu lütfu genç yaşta verir, arar durur bazıları...

En hüzünlü anlarda ağlarken bir gıdıklayıcı olmalı insanın, dünya böyle yapılandırılrsa yeniden, tanrının küçük kulları hüzün adı verilen dersi daha iyi anlardık.

Ben hep ağlayan bir kadın olmuşumdur, yaratılış mevzusu, gülerken bile ağlarım; ağlarken gülmesini de bilirim ancak bu alışkanlık sonradan nakşedildi bana. Dedim ya, dramın komedyasıdır aşk, denk düşerse ağlarken bile güldürür. Hüzünleri sayfalara gömdürür, yaşamı yeniden şekillendirir.

Tanrının kulları (kimine göre kuklaları) için küçük öğütler vardır, her öğüt bir drama saklanır ve dram ağacından öğüt elmasını koparmak Adem ile Havva zamanından süregelen bir alışkanlıktır. Zamanın akışkanlığı içinde bileşenlerine ayrılırken ruh, aşk tutkal görevi görür. Hüzün kitabının hazan sayfasında pembe fosforlu kalemle altı çizilmiş bir satırdır aşk.

Belâ yağmur gibi gökten yağarsa

Bâşını âna tutmaktır, adı aşk

Demiş Rumî şiirinde, tam da böyle düşününce. Bela, dert, elem, keder ne düşse bahtıma diyerek kucak açar sarılırsın, gaflet. Mücbir sebepler karşısında ayaklarına camlar batsa dahi kahkahalar eşliğinde dans edersin, gayret. Neticesinde diz çöker, dramedyanın varlığını kabullenirsin, delalet.

Ve en sonunda bütünleşirsin ilahi dramedyaya ile...

Tanrı yeryüzüne âşık olmak için göndermiş seni, ikna olursun. Dünyevi dramların ardından aşk dağının şefkat mağarasında saklı bulursun kendini. Ağlarken güler, gülmekten ağlarsın. Dedim ya, her insanın ağlarken bir gıdıklayıcı olmalı. Hayatı yaşanabilir düzeyde basite indirgemenin temel kuralı bu. Hüzünü basite indirgemenin şartı, ilahi dramedyaya, bu işte...

Simge Batdal

Beyaz Bayrak

Dağın zirvesinde uluyan bir kurt, yalnızlığının kudretini ayın üzerine perde gibi çekiyordu. İçinde ufak bir keder vardı, çünkü buralara son kez geliyordu. Evet, kurt artık pes ediyordu. Aydan aldığı ilhamla parlayan, kararlı sarı gözleriyle ormanı süzerek havayı kokladı. Yalnız olduğunu teyit ettikten sonra usulca kafasını yere eğdi ve derin bir nefes çekti. Gücünü ve asaletini bir kenara bırakarak uçuruma bakan bir kayanın üzerine bir sokak köpeği gibi tünüp kafasını patilerinin üzerine koydu. Gözlerindeki kararlılık hüzne bürünürken bir kez daha göğe baktı.

Hayatını güce adanmış, düşmanlarının kanına bulanmış dişleriyle hırlayarak hasımlarına korku salmış koca yalnız bozkurt... Ya güçlü olacaktı ya da bu uğurda varlığı son bulacaktı. Hayır, güç en büyük arzusu değildi. Sadece ölümüne anlam verebilecek bir amaçtı. Şimdi burada, herhangi bir yırtıcının yaklaşamayacağı, yürümeye kalksa günlerini alacak koca bir cennette taşsız bir kral olarak anılıyordu. Tabii ki tüm savaşlarını başarılı olma hayaliyle vermişti. Ama kim hayallerinin gerçeğe dönüşeceğine inanır ki? Üstelik her şey hayal ettiği gibiydi. Sadece işin hep olumlu yanlarını düşünmüştü, hepsi bu.

Asalet, takdir edilince; güç, sınanabildikçe anlamlıdır. Kabul etse de etmese de varlığına verdiği değer karşılığını alabileceği kimsesi kalmayanın sonu, soğuk taşta rüzgârı dinlemektir. Sahiden, ne güzel esiyordu rüzgâr... Hoş gelmiş, sefa getirmişti. Üstelik eli boş da değildi. Çam kokusuyla muhabbetini tatlandırıyordu. Dik kulaklarını neşelendiren fısıltılara karşı koyamayarak gözlerini kapattı. Ve derin düşüncelerine sükûnetle devam etti.

Şimdi ne yapmalıydı? Aldığı zaferlerin tadı, ancak bir düşman varken anlam kazanmıştı. Yeni bir düşman mı edinmeli? Şu karşıdaki dağdan bir ayı belki de... Hayır. Herkes bilir ki ayılar koca cüsseli korkaklardır. Üstelik kurdun namı çoktan onlara ulaşmıştı. Bir sürüye mi katılmalı? Ama bir dişi olmadan liderlik yapamazdı; belki bir nefer olarak vazifesini yapardı. Hayır, bu saatten sonra başkasına tâbi olma fikri bile onu huysuzlandırmaya yetiyordu. Uzun uzun düşündü fakat herhangi bir çıkar yol bulamadı.

Bir kurdun yaşaması gereken her şeyi yaşamıştı ve artık kendisi için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Üstelik yaşlı bile sayılmazdı. Daha gençken sürüden ayrılmıştı. Safi çıkar uğruna bir arada olanlara katlanamıyordu. Oysa en büyük çıkarın av değil yeni amaçlar bulmak olduğunu şimdi ancak fark edebilmişti. Belki böyle bir çıkar için sürüde kalınabilirdi ama... Artık bunun için de çok geçti.

Sahiden, şimdi ne yapmalıydı?

Kayanın tam ucuna oturdu, aşağıyı enine boyuna süzdü ve mırıldandı:

“Şimdi ne yapmalı?”

Cafer Batuhan ALPER

Masalların Acısı

Bak yerde balık var
Pişiyor kaldırım taşı üstünde.
Aynaya dön ne gördüğünü anlat,
Haykır kendine!
Yalanları doğru gibi.
Kulakların mı kanıyor?..
Doğrulara sarılsana,
Korkuyorsun elbette
Öldüremediğin her parçasından...
Vakit geldi kalk yola düş
Düşlerin içine doğru.
Dere tepe düz devam,
Arşınla tepeleri tırman dağları.
Az git var git yoluna.
Balığın elmalarla düştüğü
O gökyüzüne tırman fasulyeden.
-nasıl canlandırdın kafanda bilmem-
Ak sakallar, demir gibi vücutlar, parlayan bir bulut,
Yapış ayaklarına yalvar,
Balık gibi gökten düşmek için.

Erim Kelleci

Kraliçe

Yuh olsun sana kahrolası kraliçe
Bize ne önceki kraliçe de zalimse
Zorsa işi başkasına devret
Biz mi dedik sana bizi yönet diye

Koluna taktığın aptal kralın
Parmağında oynattığın aciz halkın
Gözüne dizine dursun öküz aleyhisselam
Şöyle kılıktayız diyip bizden çaldığın

Kraliçe sevmez halkın konuşmasını
Pençesiyle keser seslerini soluklarını
Gerekirse işkence eder de acımaz
Zehir zindan eder hayatlarını

Kraliçenin bir hayvanıyım ben
Hizmet verip doyuran, evcil türden
Sınırlarımı bilir asla aşmam
Sözlerim değerli değil kellemden

Lanet yağsın kurallarına, kralına, başına
Bunları içime fısıldasam da yalnızca
Bir gün ülken bomboş kalacak
Koşa koşu geri geleceksin bana

Yuh olsun kraliçe sana
Sonsuza kadar köpeğin olacağım sanma

Hülya Sinem Baysal

Kendine Ait Değilsin

Diğerlerini çıkartsak, senden geriye ne kalır? İnsan hem parçacıktır hem dalga, bittiği yeri söyleyebilir misin? Kimlik dediğin, ben dediğin; bir sıvı gibidir. Bulaşır, formu bozuktur, türdeşlerinden ayırman imkansızdır. Kendini ayırabileceğini sanıyorsun, izole edebileceğini. Kendini dinlediğinde, tek duyduğun hiç kendin oldu mu? Onu besledik, onu sıcak tuttuk, ama yalnız bıraktık o bebeği. Neticede niçin öldü? Olmak, tekil bir eylem değil çoğul bir eylemdir; evrenin başlangıcından beri sana muhtacım. Almaya muhtacız, doğadan azade gördük kendimizi, dışarıya bağımlı olmadan kim yaşamış? Sen beni oluşturmada, ben nasıl oluşacaktım? Ben, senin için var olmaya başlamamla birlikte senin bir parçan oldum. Sensiz oldum, daha sensiz olamam. İnsan füzyondur, hem etki eder hem etkilenir. Altıgeni, altı kenarı oluşturur, işte insan da budur.

Hüzne bağımlıyım; çünkü içimde, benden başkaları var. İnsan ırkı, bal peteği gibi, birbirini oluşturur; altı altıgenin birer kenarı, bir insanı oluşturur. Bana bu peteklerin hüznü düştü, çoğunu kendim böyle seçtim. DNA kodu gibi, beni hüzne şartlandırdılar. Bir kez sevdim, onu sevmekten başka çarem yoktu. Kalbin atmamak yerine atması gibi, ya yalnız olacaktım ya da sevecektim. Sevmem gerekiyordu, şimdi de hüzünlenmem gerekiyor.

Eğer birbirimizi var ediyorsak, birbirimizle var oluyorsak; yapboz parçaları gibi bir, diğeri olmadan bir olamıyorsa, birli yani sadece bir adet bir olmak için, izole olmam değil bir olmam gerekiyor. Evrenin boyutları gibi, bütün insan bireyindedir, bir ise insanoğludur. Bir, bütünü kapsar.

Yedi kişi yazdı bu metni, sadece ikisini tanıyorum.

Tolga AY

Biten Oğullar Hayratı

ben durup dururken delireni bir defa görmüştüm
eli vicdanında vietnam sancıları çekerdi bir öğle üstü
topuğuna ayakkabı, çekik gözüne kıcıyla kuş tutsa fıs bir jakoben
çift sarılı bir boşluk hesabı dünyanın anasını ağlatırdı

o ahşap sofralara oturmamış hiç, hiç köyü kurtarmamış iki ezan arası
dikine sarkıtıp ayaklarını kel vaşak yağmurlarıyla sinamamış kendini

ben göz devirmelerine şahit olduğum patavatlı askerlerin
durup dururken yutulan omuzlarından -öptüm evet, salak kırsaklar sulamadan külü

o siviller yağın dama, başlı ayaklı yatmak nedir bilmezmiş
bir kap olsun ölümün feryat frekansından açmamış gözünü
bundandır yukarıdan izleyenin düşme ihtimali gelmez işine

ben iç organların müjdesini verdim bu akbaba talihlisi ağzımla, nasıl uyunur
bilmezken
kanım bir fabrika işçisine şükür etmekle görevlendirildi

o dağların uçurduğu küfürleri, olur olmadık mersiyelere hediye eder -konuşulur durur
hedonist rüyalar sayıklar. paslı devletler saklar cebinde, avuç dolusu sırlar kanatır

ben afakanlar seksin diye annemin odasından, kapım açık uyurum hep
odama balkonlar sığdırır, düşerim. hangisinde daha güzelse beyaz saçları ölümün

o durup dururken gülüni bir defa görmüş
ben durup durmuşum. medeniyet asitleri bitmeye yakın, yaka paça kırk bir serçeye
kışı sormuş, yayındayız ikazı bir kulağımdan girip öbür kulağımda mayına bastığında
anneme uyku tutmadı demişim

Kenan Osmanoğlu

Kahvaltı Zehir Zıkkım

Sabah senin "Günaydın" deyişinle kalktım. Yanağına bir busecik kondurup kahvaltını hazırladım, sevgilim. Açık mıydın? Açık mı gibiydin. Saatlerce uyanmanı bekledim. Yorgun muydun? Bırak şu işi, ben çalışır, ekmek parası getiririm. Yeter ki sen rahat ol ve yanımda kal.

Sevgilim, bunları yazıyorum çünkü ne ettiysem sana olan aşkıma kanıtlayamadım...

O kahvaltı sofrasında senin gelmeni kaç saat bekledim, hatırlamıyorum.

Sonra aradan günler geçti. Ben senin gittiğini henüz anlayamadım. Anlamak istemedim. Geri geleceksin, değil mi? İş seyahatine çıktın... Umarım.

Artık kahvaltı bana zehir zıkkım olmuştu. Ben o gün, o kahvaltı sofrasında kaldım.

Zaman hiç ilerlemedi, hislerim, düşüncelerim hiç değişmedi. Değişmeyecek. Geri gel. Ne olursan ol, gel. Kabul edeceğim, her halinle...

Yine gelmedin, ben yine bekledim. Ben hep beklerim. Sen gelene kadar...

Ama bir sabah, aynı hislerim ve düşüncelerimle uyanamadım. Kahvaltıyı ellerim titreyerek hazırladım. O günkü gibi. "Sevgilim, yemeğin hazır. Haydi gel, bekliyorum seni." Birkaç saniye boyunca odada sadece sessizlik hâkimdi. Yatak odasına gidip baktığımda kimsecikler yoktu. Lavaboya baktım, yine yoktun.

Nasıl yıkıldığımı hatırlamıyorum. Koridorun ortasında, salonun kapısına doğru, anlamsızca sadece.

İrem Günerkan

YALNIZ ŐİĐİR

Dergilere yollanmamıő
Basılmamıő bir kere
HattaĐ bir satırına bile tenezzöl etmemiő kimse
Saymamıőlar ölçüsünü hecelerinin
Var mıdır diye bakılmamıő kağfiyesine
YokluĐuna vermiő kendini yalnız őiĐir

İddia ediyorum yazılmamıő dahi
AslaĐ ve aslaĐ düşünölmemiő üzerine
İki nokta bile gelememiő ki üst üste
Bu sonsuzluk deryasında
Yazılsaydı benim yaşımda olacaktı
Peki yaşısaydı olur muydu yine yalnız őiĐir

Adına rağzı gelmediyse demek
İsyan etmiő őiĐirce:
'Söyle bana mı sordun yazarken
Yaşlanınca baksın diye iki hece'
'ŐaĐir değil bencilsin sen
Neden başladıın büyütemeyecektin mağdem'
O gün aforoz edilmiő yalnız őiĐir

Yavuz Evliyaoğlu

ŞEHİRLER, SUİKASTLER VE YILKI CUMHURİYETLER

bratislava çörekleri çok pişince
aşkların aşk olarak yaşandığı slav kentlerinin
cehennemden bozma engizisyon fırınlarında
kalınlaştıkça akan her madde gibi başbakan
omzuna en uzak
omzuna en yakın ormana düşer
büyüdükçe yatağa sığmayan diyalizli böbreklerin
farc istilasını henüz savuşturamamış kolombiya'lı akciğerlerin
güdümlünde atlılar var

düşerek ölmek ne güzel
ne güzel

bazı günler seni dibinde suların
dibinde şifalı otların, mevsim çocuklarının aktığı
ikinci dünya kavaklıklarında bekliyorum
çok uzakta bir kamyonet çok uzakta bir yokuşa tırmanıyor
sular yeşeriyor oyup şeklini verdiğim taşta.
susunca biçim bulan her şey gibi
yüzünün parlayan yeri kararıp duruyor öyle

tetiğine basınca namlusundan karanfil fırlayan tabancalar düşünüyorum nicedir
onlarca kahkaha sembolünün içinde belirliyorum, yüzüm asık
maskemi takıyorum, torbalarım gölgeler düşsün
maskemi çıkarıyorum, suikastler başlasın – bitsin

gökkuşağı nerede biter bilmiyorum
renklerin ucunun birleştiği yerde kaç hayvan türü yaşar
sarı çatılı çingene evlerinde pişen yemek kaç kişiyi doyurur
yüzünü güneşe dönen günebakan çiçekleri solunca rahatlar mı içim
ölülerini tuza yatırınca dirileceğine inanan pagan prenseslerini görmüş olsam
tutsam ölülerini bir ucundan
baştan başa ateşe atsam
dinse içinden morfinler geçen karanlık

kimseciklerin gülümsemediği kadrājlar düşünüyorum nicedir
ankara'da kışların hangi ayda başladığını
ulus'tan başlayıp kızılâyın dik
kızılâyın etrafı sarılmış
kızılâyın etekleri bozarmış merdivenlerine giden yolu düşünüyorum

anlamı ıskalamamak için,
 çürüdükçe kararan parmaklarını reddediyorum
 geceleri yeniden başlayan kalbini
 menekşelerin yere düşerken çıkardıkları sesi reddediyorum

yılkı cumhuriyetleri reddediyorum - sesimle irkilsin ihtişam denen utanmaz şato
türk şiirini reddediyorum - tümceler kurulsun iltihap aksın kulaklarımdan
100 yıldır ellerimin şeklini arıyorum - al biri senin olsun

Mervan Ari Sunca

İrem Kuleci

Dr.İsmat Abbas

Selamlaşacak Yeni Bir Vapur

Adaya doğru giden vapurun açık bir kısmında otururken aksi yönden gelen vapurun düdüğüne karşın yolcuların selamlaşması hep komik gelmiştir bana. Kaptanlar düdük eşliğinde birbirini selamladıkları sırada bir vapurdan ötekine el sallama seremonisi başlar ve birbirini hiç tanımayan insanlar sanki yıllardır tanıdıkları bir ahababını görmüşçesine el salları birbirine. El salladıkları esnada yüzlerinde çok gerçek görünen fakat oldukça yapma bir gülücük oluşur. Onların bu suratlarını görünce benim içten gülmem kaçınılmaz olur. Çehrelerindeki o asalak ifade o kadar hoş eder ki insanın içini, o aslının gerçek olmadığını bildiğim ağız dolusu gülüşleri bir anlığına gerçek gibi görünür izleyenlere. Onların istedikleri de budur aslında, karşı tarafta samimi bir gülüşle, bir bakışla iz bırakmaktır tek gayeleri. Oysa bir an durup düşünseler, bir anlığına bulundukları anda olduklarını fark etseler, zamanın o aldatıcı ilerleyişine kapılmasalar bir anlığına, yaptıklarının, içinde bulundukları vapurun üstünde gittiği denize tuz dökmekten farkı olmadığını anlayacaklar. Vapur görüş açılarından çıkana kadar yüzlerine hâkim olan o gülümseme, göz göze geldiği insanı kaybedene kadar hüküm sürer o "asalak" çehrelerinde. Şimdi, vapur gözden kaybolunca, sohbetlerine devam edebilirler yolculuğa çıkmış bulundukları ahabaplarıyla. Bu sohbet, ne iyi ettik de geldik ile başlar, hiç gelmiyoruz ile devam eder (halbuki bu sohbeti hali hazırda gezinin tam ortasında yapmaları da çok tuhafıma gider, o an hiç gelmediklerini söyledikleri yerde olmalarından mütevellit.) ve selamlaşacak yeni bir vapur görünce sona erer.

Adalı Çiçek

Dr. Ismat Abbas

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Mübin Küçükoğlu
Sena Nur Uslu
Eren Dertli
Deniz Yılmaz
F.A.Z
Kayra Özdemir
Can Kalender
Cafer Batuhan Alper

Simge Batdal
Erim Kelleci
Hülya Sinem Baysal
Tolga Ay
Kenan Osmanoğlu
İrem Günerkan
Yavuz Evliyaoğlu
Mervan Ari Sunca
Adalı Çiçek

Çizimler: Bartu Özkaya
İrem Kuleci

Fotoğraflar: Dr.İsmat Abbas

Kapak: A. Münib Küçükoğlu

Arka Kapak: Haya Makki

